

Být nesmrtelnou? Ne, děkuji

V adaptaci slavného dramatu Karla Čapka na prknech jeviště Východočeského divadla v Pardubicích nyní exceluje Petra Janečková, která má v Makropulos musical hlavní roli.

Stanislava Králová
redaktorka MF DNES

Pro Petru Janečkovou má Čapková hra jasné poselství.

„Jde o to, abychom si užili naplno každý den, na plné pecky, nepromarnili ho a prožili ho v dobré kondici, to je pro mě posláním této hry,“ říká hlavní představitelka Emilie Marty.

Takže nesmrtelnou byste být nechtěla?

Poté, co jsem si prožila na jevišti s Emilií Marty alias Elinou Makropulos její příběh, tak ne.

Nicméně hlavní role v Makropulos musical je asi role, na niž herečka čeká.

Já na žádnou roli nečekám. Není dobré si vysnívat role. Ale asi každá herečka někde něco vidí, a tak si pomyslí, že by si to ráda zahrála. Mě nikdy nenapadlo, že by mě hlavní role v Makropulos musical potkala. V pardubickém divadle mám opravdu velké štěstí na role, takže už na žádné přání nemám nárok. Už jen tise doufám, že se tu ještě pro mě něco najde. Spíš než vysněné čekání mám v sobě obrovský respekt, abych té roli dostala, nepokazila ji. Zvlášť když v této Čapkově klasice hrály takové herečky jako Jana Štěpánková, Jana Hlaváčová. To jsou pro mě milované ikony. Říkala jsem si, jestli se vůbec můžu o tu roli pokoušet.

Myslíte z respektu ke Karlu Čapkoví?

Určitě. Ten text je výborný a nadčasový. Napsal ho ve 32 letech, to je neskutečné.

Jak jste se vůbec dozvěděla, že na vás režisér Petr Novotný myslí s touto rolí?

Obyčejně se obsazení dozvídáme z fermanu, tentokrát za mnou a mým manželem Ladislavem Špínem přišel a osobně nám nastínil, co chystá. A to jsem se tetelila štěstím.

Vaše postava si na jevišti užívá nadřazenost nad muži, kteří jí ve hře sekundují. Bylo to pro vás příjemné si takhle s těmi muži pohrávat?

Osobnostně to takhle nastavené nemám, ale herecky to byla výzva. Navíc, ženy štvou muže a naopak. Pořád jsem si to připomínala, abych v sobě tu nadřazenost a energii femme fatale měla.

Ta hra je také o tom, co se honí hlavou ženě, když je jí víc než 18. Souhlasíte?

V 18 jsem byla nezkušená pískle. S nadsázkou to ale mohl takhle někdo vnímat.

Čím se tedy zabýváte nyní vy? Co ze svého pohledu řešíte?

Je pravda, že člověk už toho potkal hodně, spoustu krásného, ale také má spoustu špatných zkušeností. Vzhledem ke svému věku už jsem se je naučila řešit. Přejde mi, že dnešní mládež nemá takové problémy, jaké jsme řešili my. Mladí vyrůstají v době, která je bezstarostná. Ano, teď je válka, to je hrozná věc. Ale netýká se jich osobně. Byl covid a pro ně to bylo to nejhorší, co kdy museli řešit. A spousta mladých lidí se s tím nedokázala vyrovnat a vlastně za to ani nemůžou. Mám pocit, že před sebou mají málo překážek. Vůbec se nechci rouhat, ale překážky jsou potřeba.

Že je tedy život s minimem překážek nic nenaučí?

Ano. Jen si vezmete: když se dřív přišlo do obchodu a tam byly dva tvarohy a jeden druh jogurtu. Už jen od sortimentu, teď je všechno na dosah. My neměli nic. Nám posílali známí věci z Německa, které tam už byly out, ale u nás to bylo moderní až za dva roky.

Být stále mladá Petra Janečková jako zpěvačka Emilie Marty, umělkyně, která začíná být mnoha životy unavená. Znamé drama Karla Čapka převedl na jeviště Východočeského divadla režisér Petr Novotný. Hudbu a text složili Ondřej Soukup a Gábina Osvaldová. Foto: Východočeské divadlo

Pojďme zpátky k vaší poslední roli v Makropulos musical. Říkáte, že takové písně, jaké právě pro tento muzikál napsali Gábina Osvaldová a Ondřej Soukup, jste nikdy nezpívala. Jak jste to myslela?

Ač je to kabaret z 20. let minulého století, tak je to moderní hudba. Potkala jsem se s Hello Dolly, Mam'zelle Nitouche, My Fair Lady. Toto je klasika. Tam člověk musí zpívat klasickým způsobem. A projev musí být hodně kontrolovaný. Tady jsou pro mě některá pěvecká finále nadoraz, už se dotýkají přechodových tónů, nebo jsou už i malinko přes ně, ale já jsem si to zkusila rockersky napálit, zavřít oči a vážně si moc užívám. Navíc ještě ve hře záměrně mluvím hlubším hlasem, abych působila jako femme fatale, v kombinaci se zpěvem je to náročné.

Svazovalo vás, že vy budete tou,

kteřá bude zpívat písničky autorů, již píšou hity a celé muzikály hlavně pro Lucii Bílou?

Ano. První setkání jsme měli s Ondrou Soukupem v květnu, když jsme mu jeli s manželem do Prahy předzpívat naše party. To jsem byla pekelně nervózní.

Je v Makropulos musical vlastně místo, kde si vydechnete?

Asi dva takové momenty tam jsou. Ty ale využívám na převleky do kostýmů.

Kolikrát se vlastně převlékáte, máte na sobě neustále něco jiného?

Je to 12 kostýmů.

Jaké to je přebíhat do soukolí kabaretu a poté do klidu herecké šatny, tedy dvou prostředí, v nichž se naráz Makropulos musical odehrává?

Na jevišti jsme zkoušeli činohru a já

sama jsem si do toho nazpívala písně ve zkušebně. A pak bylo pro mě těžké to propojit. Hodně mi tehdy pomohl Ondra Soukup, který mi řekl, že kabaret je šoubyznys, to musíš napálit, někdy cynicky, někde s úsměvem. To mi pomohlo se uvolnit.

Slýchávám, že v muzikálu jsou dvě tři silně emotivní místa. Která to jsou pro vás?

To je složité říci. Začátek musíme dobře vykopnout. Pak je ale číslo, kdy už musím vypadat jako femme fatale, do toho se převlékám, přilíčuji, zejména na koordinaci je to náročné, dělám toho hodně najednou. Veliké soustředění přichází, když už se moje postava rozhodne, že se ke všemu přizná. Tam mi moji herečtí kolegové jen sázejí otázky a musíme udržet napětí a také tempo-rytmus. Nebát se udělat pauzu. Tam je to herecky skutečně náročné.

Vaše role graduje. Jak ji ze sebe po skončení setřesete?

Když jsem hrála v Ondině zlou princeznu, tak tam jsem to sklepávala dlouho. Tady to ale končí katarzí. Na jevišti se vše uzavře. Jsem sice pekelně unavená, ale určitě ne zdrčená.

Nesklouňují před vámi lidé něco o zisku Thálie? Několik širších nominací už jste měla...

Na to vůbec nemyslím, navíc kvůli ocenění divadlo nehraju, i když nezastírám, že se ke mně tyto komentáře dostávají. Když přijdou střední školy a mladí lidé, neotesané draho-kamy, se postaví, protože se jim to líbí, to je odměna. A Cena Thálie? To by byla třesinka na dortu.

Je toto cesta, jak přivést mladé do divadla?

Ano, doufám, že těmito kusy se to daří. A snad potom přijdou znovu.